

подъ иконостасътъ. Нѣжниятъ домочадецъ скоро захъркалъ. Баба Хаджийка завила мжжътъ си съ едно синьо и рошаво кебе, па въздъхнала и отишла въ „кжци“ при чедото си. Лила сѣдѣла около огнището и готвила вечеря. Когато тя видѣла майка си, то са позасмѣяла малко, и рѣкла ѝ:

— А що, мамо, тато е днеска много веселъ? Азъ одавна не сжмъ го видѣла до толкова веселъ.

— Веселъ е, отговорила баба Хаджийка, много е веселъ. Той иска да та даде въ чужда кжща. . .

Лила погледнала надолу и зачервила са.

— Не зная само за кого ще да та даде, продължала майката: — дебѣлоглави-ятъ старецъ и мене не щѣ да каже; ала азъ са сѣщамъ и сама . . . Знаешъ ли Лило, за кого?

Момичето мжлчало.

— Е, ако не знаешъ, то азъ ща да ти кажа: за Павлина, за Либеновиятъ синъ.